

שנינו במשנה: **רבי שמעון אומר: לא היה להן קצבה:**

**תנו רבנן:** כתיב בלחם הפנים [ויקרא כד ה]: **"ולקחת סולת, ואפית אותה"**, מלמד שנקחת מן השוק סולת, שהרי משמע שמשעת לקיחה היא תהא ראויה לנפות. (14)

**ומנין שהיא נלקחת מן השוק אפילו חיטין?**

—

תלמוד לומר **"ולקחת"**, מכל מקום. כלומר, לכתחילה יקנו סולת מנופה מן השוק, ובדיעבד, אפשר לקחת מן השוק חיטים לטוחנם, ולנפותם.

**יכול אף בשאר מנחות של יחיד יהא הדין כן,** שיכול לקחת חיטין מן השוק ולנפותם

—

תלמוד לומר **"אותה"**, שהוא בא למעט: דוקא לחם הפנים ניקחים חיטים, ולא שאר מנחות שמביא היחיד, ומשום שאין כל אדם בקיאים בניפוי, ולכן צריך לקחת סולת מנופה מן השוק; (15) והטעם שהקלה התורה בלחם הפנים:

עשרה נפות בלחם הפנים, אלא אפילו סולת מנופה מן השוק הוא מביא, לפי שנאמר בלחם הפנים [ויקרא כד ה]: **"ולקחת סולת, ואפית אותה"**, עד שתהא מנופה כל צרכה. (12)

**גמרא:**

**תנו רבנן:** כך היו מנפים את העומר שתי הלחם ולחם הפנים:

תחילה היו מנפים בנפה דקה [חוריה צרים], ולאחריה בנפה גסה [חוריה רחבים], ושוב בדקה, שהיא גסה מן הדקה שלפניה, ושוב בגסה שהיא דקה מן הגסה שלפניה, וכן הלאה —

**רבי שמעון בן אלעזר** מפרש את דברי תנא קמא, (13) **ואומר:**

**שלוש עשרה נפות היו במקדש, זו למעלה מזו, וזו למעלה מזו.**

**עליונה — קולטת סובין. תחתונה — קולטת סולת.**

12. מן הראשונה, והשלישית דקה מן השניה, ורביעית דקה מן השלישית וכן כולם; ונוטל הקמח מזו לזו עד יג נפה, ומה שנשאר בתחתונה מכולן היה מנופה יפה יפה.

14. נתבאר על פי רש"י מכתב יד במשנה.

15. נתבאר על פי רש"י מכתב יד.

וכתב החזון איש [מנחות סימן מב כא]: מלמד שניקחת סולת: נראה שרצה לומר שמקדשין סולת ואין מקדשין חטים, ולפי שקרבנות ציבור באין מתרומת הלשכה הלקיחה

12. בפירוש המיוחס לרש"י פירש: שתהא מנופה כל צרכה, שתהא ברורה בשעת אפיה. ורש"י מכתב יד פירש: משמע משעת לקיחה תהא ראויה לאפות.

13. כן פירש רש"י מכתב יד.

אבל בשיטה מקובצת כתב: פירש רש"י דלא פליג, ולא נהירא לה"ר אלחנן; אלא כך נראה לו הפירוש: רבי שמעון [בן אלעזר] אומר: יג נפות קבועות היו במקדש זו למעלה מזו, העליונה היתה גסה מכולן, ותחתונה היתה דקה ממנה, וכן כולן היו הולכות ודקות, השניה דקה